

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **NOKRA s.r.o.**, IČ: 27071910, se sídlem Divišov, Na Špičníku 413, zastoupena Mgr. M. N., obecním zmocněncem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 6.6.2011, č.j.: 2737/11-1300-204964, a o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 6.6.2011, č.j.: 2457/11-1200-203168,

t a k t o :

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanými žalobami domáhala přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí, kterými žalovaný rozhodl o jejím odvolání a rozhodnutí Finančního úřadu v Benešově (dále též „správce daně“) ze dne 27.11.2009:

- Č.j. 106615/09/021912204222, kterým jí byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007 ve výši 20 2015 Kč a vznikla jí povinnost uhradit penále ve výši 4 043 Kč změnil, tak, že doměřená daň se zvýšila na 53 251 Kč a penále se zvýšilo na 10 650 Kč,
Řádek č. 210 ve sloupci „základ daně“ z částky 0 na částku 3 654
Řádek č. 210 ve sloupci „daň na výstupu“ z částky 0 na částku 695
Řádek č. 215 ve sloupci „základ daně“ z částky 390 402 na částku 747 125
Řádek č. 215 ve sloupci „daň na výstupu“ z částky 19 520 na částku 37 356
Řádek č. 310 ve sloupci „základ daně“ z částky – 3 654 na částku – 80 000

Řádek č. 310 ve sloupci „daň na vstupu“ z částky - 695 na částku – 15 200

Řádek č. 390 ve sloupci „daň na vstupu“ z částky - 695 na částku – 15 200

Řádek č. 730 z částky 19 520 na částku 38 051

Řádek č. 750 z částky - 695 na částku – 15 200

Řádek č. 780 z částky 20 215 na částku 53 251,

- Č.j. 106577/09/021911203131, kterým jí byla dodatečně snížena daňová ztráta z příjmů právnických osob o 888 576 Kč za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007 a současně sděleno penále ve výši 5 % z částky dodatečně snížené daňové ztráty tj. 44 428 Kč změnil tak, že částka daňové ztráty ve výši 888 576 Kč byla změněna na částku 917 586 Kč a částka penále ve výši 44 428 Kč byla změněna na částku 45 879 Kč.

A v části „Výpočet dodatečně vyměřené daňové ztráty z příjmů právnických osob“ se dodatečný výměr změnil tak, že údaj na řádku:

2. Nově stanovená daňová ztráta se na základě zprávy o daňové kontrole, č.j. 106016/09/021932202518 ze dne 25.11.2009 zaokrouhlená na celé koruny nahoru se částka 30 737, 00Kč mění na 1 127,00Kč

3. Dodatečně vyměřená daňová ztráta Rozdíl (+zvýšení, -snížení) : (ř.2 – ř.1) se částka – 888 576,00Kč mění na – 917 586,00Kč.

V souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) je žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, proto se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu. S účinností od 1.1.2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky zrušena dosavadní Finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2001 Sb., ve spojení s § 69 s. ř. s., stalo Odvolací finanční ředitelství, se sídlem v Brně, s nímž soud nadále v řízení pokračuje, na místo původního žalovaného.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18.8.2011, č.j. 5 Af 54/2011-28, č.j. 5 Af 55/2011-25, spojil ke společnému projednání věci vedené před zdejším soudem pod sp.zn. 5Af 54/2011 a sp.zn. 5 Af 55/2011 ke společnému řízení, které bude nadále vedeno pod sp.zn. 5Af 54/2011.

V podaných žalobách žalobkyně namítala, že jí byla DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007 a daňová ztráta z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007 snížena neoprávněně, neboť k jejich doměření došlo na základě nezákonné zprávy o daňové kontrole č.j. 106016/09/021932202518 ze dne 25.11.2009.

Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. ÚS I. 1835/2007 a přestože je obeznámena i s rozhodnutím pléna Pl. ÚS –st. 33/11-1 ze dne 8.11.2011 je přesvědčena, že protokol o ústním jednání ze dne 10.9.2009 č.j. 85544/09/021932202518 je neústavním úkonem. Správce daně totiž neměl důvody pro zahájení daňové kontroly, žalobkyni nebyly sděleny a nebyly ani uvedeny v protokolu ze dne 10.9.2009. V protokolu ze dne 10.9.2009 je uvedena na straně 3 příloha, která nebyla jeho součástí a ani žalobkyni nebyla předána. Zdůraznila, že správce daně kontroloval neexistující zdaňovací období, když zdaňovacím obdobím u daně z příjmů právnických osob (dále též „DPPO“) není rok 2006 až 2008 a u DPH jím není rok 2007 a 2008. Žalobkyně uvedla, že je

čtvrtletním plátcem DPH dle § 99 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění rozhodném (dále jen „zákon o DPH“).

Nesouhlasila s tím, že v předvolání správce daně k účasti v daňovém řízení ze dne 24.8.2009 nebyla uvedena kontrola DPH za zdaňovací období III. a IV. čtvrt.2006 a DPPO za zdaňovací období roku 2006.

Namítala, že v daňovém řízení správní orgány nepostupovaly v souladu s § 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění rozhodném (dále jen „ZSDP“), § 5 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění rozhodném (dále jen „DŘ“) a zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu ve znění rozhodném (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“) a s vnitřními předpisy – Pokyny D 125 a D 348 Ministerstva financí o stanovení lhůt při správě daní.

Uvedla, že nevěděla, jaké doklady byly při daňové kontrole kontrolovány, neboť v říjnu 2009 nebyly se žalobkyní sepisovány protokoly o ústních jednáních, přestože tato probíhala a žalobkyně předkládala účetní doklady. Navíc správce daně nepožadoval smlouvu o výstavbě či její doplňky mezi žalobkyní a Mgr. N. a ani nesdělil pochybnosti o o výši DPPO za rok 2007.

Namítala, že zpráva o daňové kontrole s ní nebyla projednána, což prokazovala Protokolem ze dne 25.11.2009. Jako nepravdivé označila v něm uvedená tvrzení o jejím seznámení se zjištěními, umožnění předkládat důkazy a podat vysvětlení. Tvrdila, že neměla dostatek času, aby se během 25 minut trvajících ústního jednání seznámila s obsáhlou zprávou o daňové kontrole. Za odpovídající lhůtu považuje 8 dnů.

Nesouhlasila s výpočtem DPH a DPPO podle pomůcek, nikoli na základě dokazování. Použitá nákladová metoda byla bez spolupráce se žalobkyní použita s odůvodněním správce daně, že Mgr. N. je dle § 23 odst. 7 písm. b) bod 4 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění rozhodném (dále jen „ZDP“) jinak spojenou osobou s kontrolovaným subjektem. Správce daně ke stanovení DPH použil Směrnici rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006, z níž některé části vytrhl z kontextu a chybně je použil k výpočtu DPH nákladovou metodou. Navíc se směrnice nevztahuje k DPPO.

Namítala nesprávné určení částky 30% z nákladů na telefonní hovory jako hovorné k soukromým účelům, neboť operátor výpisy hovorů ukládá jen po dobu tří měsíců, proto žalobkyně nemohla jejich služební charakter prokázat.

S poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 15.12.1999 sp. zn. II. ÚS 31/99 tvrdila, že výroky všech žalobou napadených rozhodnutí neobsahují veškeré hmotněprávní a procesněprávní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, což činí postup správce daně nejasným.

Dále nesouhlasila s procesním postupem správních orgánů, neboť po podání odvolání proti Dodatečným výměrům byla dne 19.1.2010 do datové schránky žalobkyně a nikoli jejího zástupce doručena výzva správce daně č.j. 2815/10/021932/202518 dle § 48 odst. 6 ZSDP. Jejímu zástupci byla výzva doručena až dne 2.2.2010, ale pod jiným č.j. 13535/10/021932/202518.

Namítala nezákonnost výzvy ze dne 18.1.2010 č.j. 2815/10/021932/202518 pro rozpor s § 2 odst. 1 a 2 ZSDP a prekluzí práva kontroly, když měla doložit účetní knihy, doklady, evidence za období let 2004 a 2005 atd.

Žalovanému vytkla, že ve výzvě č.j. 46579/10/02132202518 doručené dne 23.4.2010 zástupci žalobkyně, byla nesprávně na správce daně přenesena práva, když mu mělo být pouze uloženo doplnit odvolací řízení a odstranit vady dle § 50 ZSDP. Výzva navíc byla zástupci žalobkyni i osobně předána viz Protokol o ústním jednání č.j. 53673/10/0219322022518. Žalobkyně se na výzvu vyjádřila podáním ze dne 6.5.2010.

Namítala, že jí nebylo řádně umožněno nahlédnout do spisu, když na základě výzvy č.j. 3640/10-1300-204964 ze dne 26.5.2010 jednak požádala o prodloužení lhůty k vyjádření, a rovněž tak se dostavila dne 4.8.2010 k nahlédnutí do spisu, což jí nebylo umožněno (viz Protokol o ústním jednání č.j. 4597/10-1200-203168). Až dne 7.9.2010 jí bylo umožněno nahlédnout do spisu, ale její účetní doklady, které se tam měly nacházet chyběly, což bylo zdůvodněno tím, že jsou neveřejné.

Dále poukázala na nesrovnalosti s doručováním. Uvedla, že dne 25.1.2011 obdržel zástupce žalobce výzvu č.j. 7245/10-1300-20494, na níž dne 7.2.2011 písemně reagovalo tak, že zástupci byla výzva doručena dne 25.1.2011, tj. za účinnosti DŘ, proto ji nelze dle ZSDP vyhovět a dle § 48 DŘ požádal o vyslovení neúčinnosti doručení. Dne 9.3.2011 obdržel zástupce žalobkyně rozhodnutí o zamítnutí žádosti č.j. 1055/11-1300-204964, podal stížnost na doručovatele u České pošty a.s. a dne 5.4.2011 elektronickou formou s uznávaným elektronickým podpisem odvolání. Dne 29.4.2011 zástupce žalobkyně obdržel vyřízení stížnosti České pošty a.s. jako oprávněné. Dne 2.5.2011 zástupce žalobce zaslal žalovanému opět elektronickou formou vyřízení stížnosti spolu s doplněním odvolání proti rozhodnutí č.j. 1055/11-1300-204964. Dne 13.5.2011 obdržel sdělení žalovaného č.j. 2425/11-1300-204964 s tím, že doručení jeho podání nebylo uznáno a informoval jej, že rozhodnutí č.j. 1055/11-1300-204964 dne 7.4.2011 nabylo právní moci. Zástupce žalobce dne 16.5.2011 elektronickou i písemnou formou zaslal žalovanému vyjádření ke sdělení a podal stížnost proti postupu správce daně. S výsledkem šetření nebyl zástupce žalobkyně spokojen, proto požádal Generální finanční ředitelství (dále též „GFR“) o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, což dosud nebylo vyřízeno. Proto je tvrzení žalovaného na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí nepravdivé, neboť se k výzvě č.j. 7245/10-1300-20494 ve svých podáních vyjadřoval. Žalovaný nesprávně nepřijal ani elektronické podání žalobkyně ze dne 2.5.2011, kterým reagoval na seznámení ve věci odvolacího řízení ze dne 29.4.2011 (viz sdělení ze dne 6.5.2011 č.j. 2478/11-1300-204964). S tímto žalobkyně nesouhlasila, ale její stížnost nebyla žalovaným posouzena jako důvodná (viz Vyrozumění o výsledku šetření stížnosti č.j. 2710/11-1300-204964). Proto se obrátila na GFR, ale opět dosud nedošlo k vyřízení.

Závěrem shrnula, že byla správními orgány poškozena na svých právech a daně byly určeny nesprávně za využití pomůcek a manipulací s údaji plynoucími z dokladů a vyjádření.

Žalobkyně v žalobním textu k jednotlivým tvrzením navrhovala důkazy, které označila čísly 1 až 31. Soud zjistil, že označené listiny jsou součástí správního spisu, z nějž při rozhodování v dané věci vycházel.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadená rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalším řízením.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Uvedl, že daňová kontrola u žalobkyně proběhla v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů např. rozhodnutími Nejvyššího správního soudu ze dne 3.12.2009 č.j. 2 Aps 2/2009 – 52 a ze dne 26.10.2009 č.j. 8 Afs 46/2009-46 a Ústavního soudu ze dne 8.11.2011 sp.zn. Pl. ÚS – st. 33/11. Konstatoval, že provádění namátkových kontrol je nezbytné i z preventivního hlediska, neboť motivuje daňové subjekty ke zpracování daňových přiznání se zvýšenou péčí. Poukázal na to, že žalobkyní preferovaný odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. ÚS I. 1835/2007 nelze vztáhnout na danou věc, neboť se zabývá právem fyzické osoby na informační sebeurčení.

Nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že daňová kontrola byla provedena pro neexistující zdaňovací období, neboť u DPPO je zdaňovacím obdobím kalendářní rok a u DPH je jím kalendářní čtvrtletí. Vysvětlil, že v Protokolu ze dne 10.9.2009 jsou vypočtena zdaňovací období pro DPPO od 2006 až 2008 a pro DPH mimo jiné za roky 2007 a 2008 tím je však míněno, že se zahajuje daňová kontrola u DPPO za kalendářní roky 2006, 2007 a 2008 a u DPH za I., II., III. a IV. kalendářní čtvrtletní roku 2007 a za I., II., III. a IV. kalendářní čtvrtletní roku 2008. Což je zřejmé i z následujícího textu protokolu. Skutečnost, že kontrolovaná zdaňovací období nebyla konkrétním způsobem rozepsána, nemůže zpochybnit časové zaměření daňové kontroly. K protokolu připojená příloha má totožný obsah jako příloha zaslaná žalobkyni s předvoláním ze dne 24.8.2009 a s níž byla seznámena již dne 26.8.2009. Navíc z protokolu ze dne 10.9.2009 nevyplývá, že by zástupce žalobkyně k ní měl výhrady.

K nesrovnalostem v předvolání ze dne 24.8.2009 uvedl, že se jím zahajovala daňová kontrola za zdaňovací období roku 2007 a 2008. Připustil, že v ní není uvedeno zdaňovací období III. a IV. čtvrtletí 2006 u DPH a zdaňovací období roku 2006 u DPPO, nejedná se však o podstatné pochybení, neboť předvoláním se daňová kontrola nezahajovala. Ta byla zahájena až dne 10.9.2009 sepsáním protokolu č.j. 85544/09/021932202518 správcem daně, v němž byl rozsah kontroly řádně vymezen.

Odmítl obecně formulovanou námitku žalobkyně, že v daňovém řízení správní orgány nepostupovaly v souladu s jednotlivými zákonnými ustanoveními daňových předpisů a zákona o elektrickém podpisu.

Nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, že v říjnu 2009 s ní nebyly sepisovány protokoly o ústních jednáních, byť tato probíhala. Poukázal na spisový materiál, z něž vyplývá, že v tomto období proběhlo pouze místní šetření správce daně na stavebním odboru Městyse Divišov, kde došlo jen k předložení a ověření dokumentů uvedených ve výzvě dne 14.10.2009. Stavební odbor nebyl vyzván k poskytnutí vyjádření ani nebyl proveden výslech svědka, tudíž nebylo nutné jej provést za součinnosti žalobkyně. O průběhu místního šetření byl sepsán protokol č.j. 94818/09/021932/2518, s nímž byl zástupce žalobkyně seznámen na ústním jednání dne 21.10.2009.

Odmítl námitku žalobkyně, že nepožadoval a nesdělil pochybnosti ohledně smlouvy o výstavbě s Mgr. N. Uvedl, že kontroloval pouze ty doklady, které předložila žalobkyně a také doklady získané na výše uvedeném místním šetření. Upozornil na to, že v odvolacím řízení došlo ke změně daňové povinnosti, proto žalobkyně obdržela řadu výzev s tím, aby důkazy, mimo jiné i ke smlouvě o výstavbě, předložila. Tudíž o pochybnostech věděla.

Výtku žalobkyně spočívající v nedostatku časového prostoru pro vyjádření se k zprávě o daňové kontrole s odkazem na § 16 odst. ZSDP měl žalovaný za zcela nedůvodnou, neboť žalobkyně při projednání zprávy nevyužila možnost postupu podle § 16 odst. 4 písm. f) ZSDP a neinformovala správce daně, že se k výsledkům kontroly vyjádří a navrhne důkazy ve stanovené lhůtě, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 25.11.2009.

Ke způsobu výpočtu dodatečné DPH uvedl, že byla žalobkyni vyměřena na základě dokazování podle § 31 odst. 1 až 4 ZSDP. Správce daně vycházel z dokladů získaných v rámci daňového řízení. Připustil, že správce daně chybně stanovil základ daně, neboť porovnal přijatá zdanitelná plnění vynaložená na zakázku rodinného domu s uskutečnitelnými zdanitelnými plněními z titulu provedených prací a služeb od uzavření smlouvy o dílo (18.11.2004) do doby předání díla (10.11.2007), když účetní doklady byly předloženy a kontrolovány za roky 2006 až 2008. Výše uvedené však nezpůsobuje nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, neboť žalovaný pochybení správce daně napravil.

Důkazní břemeno prokázat tvrzení o množství služebních hovorů při uplatnění nákladů na telefonní hovory stíhalo žalobkyni. Správce daně tuto částku určil na základě správních úvah a žalobkyně s ní souhlasila, jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole.

Odmítl námitku neurčitosti výroků žalobou napadených rozhodnutí pro absenci odkazů na veškeré použité právní předpisy. Zdůraznil, že veškerá žalobami napadená správní rozhodnutí jsou přezkoumatelná a vyhovují i požadavkům uvedeným v nálezů Ústavního soudu ze dne 15.12.1999 sp.zn. II. ÚS 31/99.

Připustil, že při doručování výzvy správce daně č.j. 2815/10/021932/202518 dle § 48 odst. 6 ZSDP pochybil, neboť ji zaslal namísto zástupci žalobkyně přímo žalobkyni. Pochybení však napravil, když ji opětovně zaslal i zástupci žalobkyně.

K namítanému porušení zásad správního řízení dle § 2 odst. 1 a 2 ZSDP a prekluzi práva kontroly, když žalobkyně měla doložit účetní knihy, doklady, evidence za období let 2004 a 2005 uvedl, že výzva, kterou tyto doklady požadoval č.j. 106577/09/0219112063131 byla v pořádku. Žalobkyně totiž účtovala výnosy ze zakázky dle smlouvy o dílo průběžně a v odvolání tvrdila, že v roce 2005 realizovala i jinou činnost. Žalovaný připustil, že odkaz na § 16 odst. 2 písm. e) ZSDP ve výzvě byl nadbytečný. Odmítl, že došlo k prekluzi práva kontroly, neboť daňová kontrola za roky 2004 a 2005 zahájena nebyla. Zdůraznil, že rozsah důkazní povinnosti žalobkyně vztahující se k rozhodnému zdaňovacímu období se nemění, byť byla k jejímu prokázání vyzvána v rámci zdaňovacího období, které bylo ohledně stanovení daňové povinnosti již prekludováno.

Nesouhlasil s námitkou nesprávnosti výzvy ze dne 8.4.2010 č.j. 46579/10/02132202518, neboť byl oprávněn v rámci odvolacího řízení uložit správci daně doplnění řízení. Správce daně pak správně zaslal žalobkyni výzvu dle § 43 odst. 1 v souvislosti s § 50 odst. 3 ZSDP k doložení a prokázání konkrétních skutečností uvedených v odvolání. Žalobkyně však na výzvu požadované důkazy nepředložila. K otázce doručování výzvy doplnil, že jelikož byla zástupci žalobkyně vhozena zásilka do schránky a nebylo na ni reagováno, správce daně nad rámec svých povinností s ní zástupce žalobkyně seznámil a předal mu její kopii dne 29.4.2010. Opakované doručení ničeho nemění na jejím řádném doručení fikcí dne 22.4.2010.

Odmítl tvrzení žalobkyně, že dne 7.9.2010 při nahlížení do spisu jí nebyly zpřístupněny veškeré dokumenty, když z protokolu o ústním jednání ze dne 7.9.2010 č.j. 5191/10-1200-203168 tato skutečnost nevyplývá.

Nesouhlasil s tím, že žalobkyně nemohla vyhovět výzvě ze dne 22.12.2010 č.j. 7245/10-1300-20494, byla doručena dne 25.1.2011, tj. za účinnosti DŘ, a proto požádala dle § 48 DŘ o vyslovení neúčinnosti doručení. Poukázal na přechodné ustanovení § 264 odst. 2 DŘ, kterým byly zachovány účinky této výzvy. Ze spisu vyplývá, že výzva byla zaslána zástupci žalobkyně do vlastních rukou dle § 47 odst. 2 DŘ, adresát nebyl zastižen, tak byla uložena a adresátu ponechána výzva k vyzvednutí, fikce doručení tak nastala desátý dne od uložení tj. 6.1.2011. Žalobkyně dne 9.2.2011 požádala správce daně o vyslovení neúčinnosti doručení výzvy, čemuž žalovaný dne 24.2.2011 rozhodnutím č.j. 1055/11-1300-204964 nevyhověl.

K doručování elektronických podání žalobkyně poukázal na § 71 odst. 1, 3 a § 73 odst. 2 DŘ a uvedl, že žalobkyně doručila svá podání opatřená zaručeným elektronickým podpisem na elektronickou podatelnu Finančního ředitelství v Praze, proto tato byla posouzena jako podání učiněná za použití jiné přenosové techniky. Jelikož ve lhůtě 5 dnů nebyla písemně nebo protokolárně opakována, bylo na ně nahlíženo jako by nebyla podána. Dodal, že GŘ sdělením ze dne 9.8.2011 žalobkyni vyrozumělo o tom, že její stížnost na posouzení doručení jejích podání má za nedůvodnou.

Žalovaný navrhl soudu, aby žaloby jako nedůvodné zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť žalobkyně se ve lhůtě k tomuto postupu soudu nevyjádřila a žalovaný v podání ze dne 23.11.2011 souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 24.8.2009 pod č.j. 81031/09/021932202518 byla žalobkyně správcem daně předvolána dle § 29 ZSDP k účasti v daňovém řízení, jehož předmětem bude zahájení daňové kontroly DPPO za zdaňovací období 2006 a 2008 a DPH za zdaňovací období roku 2007 a 2008. Jeho přílohou byl seznam dokladů požadovaných správcem daně k daňové kontrole.

Dne 10.9.2009 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola podle § 16 ZSDP. Předmětem daňové kontroly byla DPPO za zdaňovací období 2006 až 2008 a DPH za zdaňovací období III. čtvrtl. 2006, IV. čtvrtl. 2006, rok 2007 a 2008. Správce daně vyzval žalobkyni k předložení seznamů účetních knih a dalších dokladů dle § 16 odst. 2 ZSDP a důkazních prostředků a odkázal na přílohu. Žalobkyně při jednání 10.9.2009 předložila doklady za rok 2007 s tím, že další doloží dne 5.10.2009, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 10.9.2009 č.j. 85544/09/021932202518. Příloha k protokolu obsahovala seznam dokladů požadovaných správcem daně k daňové kontrole. Příloha shodného obsahu byla součástí předvolání ze dne 24.8.2009, pouze byla opatřena jiným č.j. 81031/09/021932202518.

Dne 14.10.2009 správce daně provedl na stavebním odboru Městysu Divišov místní šetření za účelem ověření dokumentů, týkající se stavební akce: Rodinný dům, garáž a bazén na parcele č. 1117/12,77 k.ú. Divišov. Na místním šetření byly správci daně předloženy a

ověřeny dokumenty týkající se výše uvedené akce, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 14.10.2009 č.j. 94818/09/021932/2518.

Dne 21.10.2009 na ústním jednání byla žalobkyně seznámena s provedeným místním šetřením dne 14.10.2009, taktéž jí bylo sděleno, které dokumenty byly správce daně získány, zároveň jí bylo umožněno nahlédnout do obsahu protokolu o místním šetření ze dne 14.10.2009, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 21.10.2009 č.j. 95994/09/021932202576.

Dne 25.11.2011 byla se žalobkyní projednána zpráva o daňové kontrole a byla seznámena se způsobem zjištění výsledků kontroly podle § 16 odst. 4 písm. f) ZSDP. Jednání trvalo 25 minut. Zpráva byla přítomnému zástupci žalobkyně dána k prostudování a tento se k ní nevyjádřil. Taktéž neuplatnil žádné námítky ani návrhy na jeho doplnění a každou stranu protokolu vlastnoručně podepsal. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že jak u DPPO, tak u DPH správce daně zjistil, že žalobkyně si v rozhodných zdaňovacích obdobích zahrnula do nákladů vynaložených k dosažení, zajištění a udržení příjmů telefonní poplatky za užívání mobilního telefonu, který byl používán jak k pracovním, tak k soukromým účelům. Vzájemný poměr využívání telefonu byl, po vzájemné dohodě, určen částkou 30% pro soukromé účely. Dále u vyměření DPH vycházel ze smlouvy o dílo ze dne 18.4.2004 a zjistil, že do daňových nákladů byly zahrnuty položky za práci a dodávky na rozpracované stavbě RD Divišov, což byla jediná zakázka žalobkyně. Správce daně porovnal přijatá zdanitelná plnění vynaložená na zakázku od uzavření smlouvy 18.4.2004 do předání díla 10.11.2007 a zjistil, že rozdíl činí 390 402 Kč. U DPPO vycházel z toho, že za rok 2006 bude žalobkyni zvýšen výsledek hospodaření o náklady za rok 2005, a to paragony z 19.10.2005 a výdajového pokladního dokladu. Ohledně roku 2007 byly posouzeny položky za práce a dodávky na zakázce RD Divišov, jelikož zjistil, že rozdíl mezi vynaloženými náklady a výnosy ve výši 873 115,41 Kč nelze uznat dle § 24 odst. 1 ZDP za náklad vynaložený k dosažení, zajištění a udržení příjmů za rok 2007. Proto o hodnotu nevyfakturovaných prací a dodávek dle § 23 odst. 3 písm. a) bod 1 ZDP upravil výsledek hospodaření za rok 2007. V závěru zprávy o daňové kontrole bylo uvedeno, že je podkladem pro případné rozhodnutí správce daně, že byla dne 25.11.2009 projednána a rovněž byla vlastnoručně podepsána zástupcem žalobkyně. Veškeré tyto skutečnosti vyplývají ze zprávy o daňové kontrole č.j. 106016/09/021932202518 a z protokolu o ústním jednání ze dne 25.11.2009.

Dne 27.11.2009 byly správcem daně vydány dodatečné výměry, proti kterým podala žalobkyně odvolání ze dne 5.1.2010. Žalobkyně namítala, že daňová ztráta byla nesprávně vyměřena, neboť výnosy žalobkyně byly účtovány průběžně v průběhu realizace zakázky dle smlouvy o dílo ze dne 18.4.2004 a u dodatečně vyměřené DPH namítala, že ve zprávě není zřejmé, jak správce daně porovnal vynaložené náklady na zakázku s výnosy z provedených prací a služeb na zakázce, tedy že základ daně byl stanoven chybně. Konkrétně poukázala na to, že správce daně nesprávně vycházel v nekontrolovaném období roku 2004 až 2005 z daňových příznání a došel k nesprávnému závěru, že i v tomto období žalobkyně realizovala pouze jednu zakázku.

Dne 18.1.2010 správce daně vyzval žalobkyni dle § 48 odst. 6 ZSDP k doložení veškerých důkazních prostředků osvědčujících nesprávnost dodatečných platebních výměrů např. účetní knihy a doklady za období 2004 a 2005 a dotvrdit, jaká činnost byla v daném období žalobkyní vykonávána, jak bylo uvedeno v odvolání, což vyplývá z výzvy ze dne 18.1.2010 č.j. 2815/10/021932/202518.

Dne 2.2.2010 obdržel správce daně sdělení žalobkyně k výzvě č.j. 2815/10/021932/202518 s tím, že výzvě nemůže vyhovět, neboť není v souladu s právními předpisy.

Výzvou ze dne 8.4.2010 č.j. 46579/10/02132202518 správce daně vyzval dle § 50 ZSDP žalobkyni k doplnění tvrzení a důkazů tak, aby tím prokázala své odvolací důvody.

Dne 4.8.2010 žalobkyni nebylo žalovaným umožněno nahlédnout do spisu, jelikož nebyl k dispozici, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 4.8.2010 č.j. 4597/10-1200-203168.

Dne 5.8.2010 žalovaný žalobkyni zaslal seznam písemností, které byly součástí spisu, jež byl žalovaným postoupen správci daně. Téhož dne žalovaný telefonicky kontaktoval žalobkyni, že je připraven spis přinést k nahlédnutí žalobkyni do sídla, na což nebylo reflektováno, což vyplývá z podání ze dne 5.8.2010 č.j. 4619/10-1200-203168, z úředního záznamu č.j. 4643/10-1200-203903.

Dne 7.9.2010 žalobkyně u žalovaného do spisu nahlédla a pořídila z něj kopie, žádné návrhy či námítky zástupce žalobkyně při jednání nevnesl, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 7.9.2010 č.j. 5191/10-1200-203168.

Dne 5.10.2010 žalobkyně žalovanému předala požadované doklady dle výzvy ze dne 25.6.2010, a to dodatky ke smlouvě, protokol o předání díla, náklady, fakturace a kalkulace cen, což vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 5.10.2010 č.j. 5764/10-1300-204694.

Dne 8.11.2010 žalovaný vyzval GE Money Bank, a.s. k součinnosti třetích osob dle § 34 ZSDP s tím, nechť jsou mu zaslány doklady předložené Ing. N. v souvislosti s čerpáním úvěru vztahujícího se ke smlouvám o zřízení zástavního práva na stavby, což vyplývá z výzvy ze dne 8.11.2010 č.j. 6308/10-1300-204964..

Žalovaný výzvou ze dne 22.12.2010 opětovně vyzval žalobkyni k předložení důkazních prostředků ve věci. Z připojených poštovních doručenek vyplývá, že zástupci žalobkyně byla dne 27.12.2010 zásilka uložena na poště a jelikož si ji v úložné době nevyzvedl, byla dne 7.1.2011 vhozena do jeho poštovní schránky, což vyplývá z výzvy ze dne 22.12.2010 č.j. 7245/10-1300-20494 a poštovních doručenek.

Zástupce žalobce podáním ze dne 7.2.2011 žalovanému sdělil, že výzva mu byla doručena již za účinnosti DŘ, proto jí podle dle ZSDP nevyhoví a současně dle § 48 DŘ požádal o vyslovení neúčinnosti doručení. Uvedl, že poštovní doručovatelka mu neoznámila uložení zásilky.

Rozhodnutím ze dne 24.2.2011 č.j. 1055/11-1300-204964, v právní moci dne 7.4.2011 žalovaný zamítl žádost žalobkyně o vyslovení neúčinnosti doručení. Zástupce žalobkyně podal proti tomuto rozhodnutí odvolání ze dne 5.4.2011, které bylo doručeno mailovou poštou z adresy X na podatelnu žalovaného dne 5.4.2011, což vyplývá z odvolání ze dne 5.4.2011 a výpisu z mailové schránky žalovaného.

Dne 2.5.2011 zástupce žalobce zaslal žalovanému opět mailovou poštou z adresy X na podatelnu žalovaného dne 2.5.2011 dvě vyjádření ke sdělení ve věci odvolacího řízení, což vyplývá z podání ze dne 2.5.2011 a výpisu z mailové schránky žalovaného.

Žalovaný sdělením ze dne 6.5.2011 č.j. 2425/11-1300-204964 zástupce žalobkyně informoval, že doručení jeho podání mailovou poštou z adresy X nebylo uznáno a informoval jej, že rozhodnutí č.j. 1055/11-1300-204964 dne 7.4.2011 nabylo právní moci. Zástupce podal stížnost proti tomuto postupu žalovaného jak žalovanému, tak na GŘ. Žalovaný jej podáním ze dne 20.5.2011 č.j. 2710/11-1300-204964 vyrozuměl, že stížnost neshledal důvodnou.

Dne 6.6.2011 vydal žalovaný obě žalobou napadená rozhodnutí. V řízení týkající se výpočtu DPH konkrétně posoudil smlouvu o dílo ze dne 18.11.2004 a zohlednil fakturu č. 407001, vzal v potaz rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 13.8.2004 a veškerá rozhodnutí stavebního úřadu získaná na místním šetření dne 14.10.2009. Naopak nepřihlédl k faktuře č. 712001, kterou žalobkyně uplatnila v daňovém přiznání za 4. čtvrtletí 2007, neboť z ní nezjistil, jaké konkrétní služby byly fakturou uhrazeny. V řízení týkající se výpočtu DPPO žalovaný konkrétně navíc posoudil dodatky č. 1 a č. 2 ke smlouvě o dílo a dovodil, že jimi došlo ke změně plnění smlouvy tak, že část dodávky nebyla žalobkyní realizována. Po posouzení listin uzavřel, že z nich nelze dovodit, co konkrétně měla žalobkyně pro Mgr. N. zhotovit a jaká cena měla být za provedení výstavby žalobkyni objednatelem uhrazena. Dále konstatoval, že z předložených listin nazvaných náklady a výnosy (fakturace) nebyla prokázána průběžná fakturace při zhotovování díla, když v nich není uvedena výše nákladů na jednotlivé stavby a taktéž zde není vyúčtování ceny díla ke dni jeho předání a převzetí. Z protokolu o předání a převzetí díla zjistil, že dne 10.11.2007 bylo zhotovené dílo předáno objednateli. Přihlédl k tomu, že v roce 2007 žalobkyně vydala pouze jednu fakturu, kterou zaúčtovala do výnosů, což vyplývá z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí žalovaného. Ze zakázkových listů a dodacích listů k jednotlivým fakturám nevyplývají jejich předměty plnění, tj. jaká práce, materiál atp. jimi byly fakturovány.

GŘ sdělením – prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 9.8.2011 č.j. 23 464/11-2111-050049 zástupce žalobce informovalo tak, že jím vznesenou stížnost na způsob vyřízení jeho stížnosti proti vyhodnocení doručení má za nedůvodnou.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v intencích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloby nejsou důvodné.

Žalobkyně s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. ÚS I. 1835/2007 namítala, že jí byla neoprávněně dodatečně vyměřena DPH a snížena daňová ztráta z příjmů právnických osob, neboť k doměření došlo na základě nezákonné zprávy o daňové kontrole č.j. 106016/09/021932202518 ze dne 25.11.2009. Důvodem nezákonnosti podle žalobkyně byla skutečnost, že správce daně neměl důvody pro zahájení daňové kontroly.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyni při zahájení daňové kontroly dne 10.9.2009 nebyly správcem daně sděleny důvody jejího zahájení. Soud se však ztotožnil s právním názorem žalovaného, že podstatným znakem kontroly, a to i daňové, je mj. možnost jejího

namátkového provedení, tj. její provedení i za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje konkrétním podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti. Přičemž daňová kontrola je institutem s mimořádně podstatným preventivním významem, což ostatně naznačuje i úmysl zákonodárce zachycený v důvodové zprávě k daňovému řádu (tisk č. 691, ČNR 1990-1992, www.psp.cz). Podle ní „nedílnou součástí správy daní je daňová kontrola, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků.“. Samotný zákonodárce tak poukázal na podstatu institutu, kterou spatřuje v preventivním přezkoumání či ověření splnění daňové povinnosti daňovým subjektem. Uvedené závěry korespondují i s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52 a se stanoviskem pléna Pl. ÚS –st. 33/11-1 ze dne 8.11.2011, kterými byl nálezn Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. ÚS I. 1835/2007 překonán. Soud upozorňuje zejména na závěry pléna Pl. ÚS –st. 33/11-1 ze dne 8.11.2011, uvedené v jeho právní větě: *„Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.“*

Soud ze správního spisu nezjistil, že by procesní postupy správce daně v rámci daňové kontroly u žalobkyně vykazovaly jakékoli nepřiměřené či šikanózní rysy, kterými mohlo být porušeno její právo na informační autonomii. Navíc daňová kontrola se týkala právnické osoby, zatímco Ústavní soud v citovaném nálezu řešil případ fyzické osoby. Přičemž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 3. 12. 2009, č.j. 2 Aps 2/2009-52 konstatoval, že Ústavní soud v citovaném nálezu jako: *„klíčový argument použil obranu proti omezení či narušení autonomní sféry jednotlivce, což z povahy věci zjevně nemůže být právnická, nýbrž pouze fyzická osoba.“* Soud tedy dospěl shodně se žalovaným k závěru, že neuvedení konkrétních důvodů pro zahájení daňové kontroly u žalobkyně nebylo pochybením správce daně.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně spočívající v jejím tvrzení, že daňová kontrola byla prováděna pro neexistující zdaňovací období, když zdaňovacím obdobím u DPPO není rok 2006 až 2008 a u DPH jím není rok 2007 a 2008, jak správce daně nesprávně uvedl v protokolu ze dne 10.9.2009. Rovněž poukázala na nesprávně uvedená zdaňovací období v předvolání ze dne 24.8.2009. Soud podotýká, že zdaňovacím obdobím je časový úsek, za který je vyměřována daňová povinnost, a je finančnímu úřadu podáváno daňové přiznání. Jeho délky jsou určeny v příslušných právních předpisech. Konkrétně § 99 odst. 1 zákona o DPH je zdaňovacím obdobím zásadně kalendářní čtvrtletí a u daně z příjmů je dle § 17a písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu zdaňovacím obdobím zásadně kalendářní rok. Soud má shodně se žalovaným za to, že i žalobkyni byly tyto skutečnosti dobře známé, tudíž jí muselo být jasné, že je zahajována daňová kontrola u DPPO za kalendářní roky 2006, 2007 a 2008 a u DPH za I., II., III. a IV. kalendářní čtvrtletní roku 2007 a za I., II., III. a IV. kalendářní čtvrtletní roku 2008. Soud výše uvedené námitky posoudil jako ryze účelové, neboť žalobkyně pouze využila formulační nepřesnosti správce daně, který kontrolovaná zdaňovací období nerozepsal konkrétním způsobem. Přestože se

správce daně dopustil formulačních nepřesností při určení zdaňovacích období, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadených rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem definitivně zasaženo.

K námitce žalobkyně, že jí nebyla předána příloha, na níž bylo odkazováno v protokolu ze dne 10.9.2009, soud zjistil, že součástí spisového materiálu je jak příloha k protokolu ze dne 10.9.20069, tak obsahově totožná příloha k předvolání ze dne 24.8.2009. Naopak z protokolu ze dne 10.9.2009, který byl zástupcem žalobkyně vlastnoručně na všech stranách podepsán, nevyplývá, že by zástupce žalobkyně vznesl jakoukoli námitku proti jeho obsahu ani zde nebyla vepsána poznámka, že žalobkyně nemá přílohu k dispozici. Proto soud i tuto námitku posoudil za nedůvodnou.

Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že nevěděla, jaké doklady byly při daňové kontrole kontrolovány, když z jednání konaných v říjnu 2009 nebyly sepisovány protokoly. Ze spisového materiálu soud zjistil, že v říjnu 2009 správce daně provedl pouze místní šetření na stavebním odboru Městysu Divišov, kde si pořizoval kopie a ověřoval doklady žalobkyně týkající se stavební akce: Rodinný dům, garáž a bazén na parcele č. 1117/12,77 k.ú. Divišov. Žalobkyně byla jak s provedením místního šetření, tak s jeho výsledky řádně na ústním jednání dne 21.10.2009 seznámena a nahlédla do protokolu o místním šetření ze dne 14.10.2009, což má soud za prokázané z protokolu o místním šetření ze dne 14.10.2009 č.j. 94818/09/021932/2518 a z protokolu o ústním jednání dne 21.10.2009 č.j. 95994/09/021932202576.

Žalobkyně namítala, že s ní nebyla projednána zpráva o daňové kontrole, neboť jednání trvalo pouhých 25 minut. Ze správního spisu vyplývá, že zpráva o daňové kontrole byla se žalobkyní projednána na ústním jednání dne 25.11.2009. Na tomto jednání bylo přítomnému zástupci žalobkyně umožněno její prostudování a byl mu předán jeden její výtisk. Zástupce žalobkyně na jednání neuplatnil žádnou námitku, a to ani ke zprávě samé, ani k průběhu či délce jednání. Žalovaný správně poukázal na § 16 odst. 4 písm. f) odst. ZSDP, kterým byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Přičemž žalobkyně této možnosti nevyužila. Proto má soud žalobní námitku neprojednání zprávy o daňové kontrole za ryze účelovou.

Žalobkyně nesouhlasila se způsobem výpočtu dodatečné DPH a DPPO za použití pomůcek a nikoli na základě dokazování podle § 31 odst. 1 až 4 ZSDP. Ze zprávy o daňové kontrole jednoznačně vyplývá, že jak u žalobkyní uplatněných částek za telefonní hovory, tak za realizaci staveb ze smlouvy o dílo ze dne 18.4.2004 byla daň a daňová ztráta doměřena na základě listinných dokladů (smlouva, faktury, paragony atd.). Jelikož žalobkyně v odvolání sporovala vypočtené základy daně, žalovaný v odvolacím řízení přistoupil k jejich kontrole. V řízení týkající se výpočtu DPH konkrétně posoudil smlouvu o dílo ze dne 18.11.2004 a zohlednil fakturu č. 407001, vzal v potaz rozhodnutí stavební povolení ze dne 13.8.2004 a veškerá rozhodnutí stavebního úřadu, získaná na místním šetření dne 14.10.2009. Naopak nepřihlédl k faktuře č. 712001, kterou žalobkyně uplatnila v daňovém přiznání za 4. čtvrtletí 2007, neboť z ní nezjistila, jaké konkrétní služby byly fakturou uhrazeny. V řízení týkající se výpočtu DPPO žalovaný navíc posoudil dodatky č. 1 a č. 2 ke smlouvě o dílo a dovodil, že jimi došlo ke změně plnění smlouvy tak, že část dodávky nebyla žalobkyní realizována. Po posouzení listin uzavřel, že z nich nelze dovodit, co konkrétně měla žalobkyně pro Mgr. N. zhotovit a jaká cena měla být za provedení výstavby žalobkyni objednatelem uhrazena. Dále konstatoval, že z předložených listin nazvaných náklady a výnosy (fakturace) nebyla

prokázána průběžná fakturace při zhotovování díla, když v nich není uvedena výše nákladů na jednotlivé stavby a taktéž zde není vyúčtování ceny díla ke dni jeho předání a převzetí. Z protokolu o předání a převzetí díla zjistil, že dne 10.11.2007 bylo zhotovené dílo předáno objednateli. Přihlédl k tomu, že v roce 2007 žalobkyně vydala pouze jednu fakturu, kterou zaúčtovala do výnosů, což vyplývá z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí žalovaného. Rovněž konstatoval, že ze zakázkových listů a dodacích listů k jednotlivým fakturám nevyplývají jejich předměty plnění tj. jaká práce, materiál atp. jimi byly fakturovány. Žalobkyně poukazovala na to, že povinnost důkazní splnila, když dne 5.10.2010 žalovanému předala požadované doklady. Jak je uvedeno výše žalovaný právě z těchto dokladů v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, když posuzoval dodatky ke smlouvě, protokol o předání díla, náklady, fakturace a kalkulace cen. Navíc se žalovaný snažil získat potřebné podklady v řízení i z vlastní iniciativy, když dne 8.11.2010 vyzval GE Money Bank, a.s. k součinnosti třetích osob dle § 34 ZSDP. Soud dospěl k závěru, že jak ze zprávy o daňové kontrole, tak z žalobou napadených rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaké důkazní prostředky byly žalobkyní do řízení vneseny a jak byly správními orgány hodnoceny. Taktéž je zde jednoznačným způsobem uvedeno jaká tvrzení žalobkyně a které jí uplatněné položky nemají správní orgány za prokázané. Tedy žalobkyni byla dodatečně vyměřena DPH dle § 31 odst. 1, 2, 3, 4 ZSDP, tj. na základě důkazů získaných v daňovém řízení a nikoli dle § 31 odst. 5, 6 ZSDP pomocí pomůcek. A zároveň jí byla dodatečně vyměřena daňová ztráta z příjmů právnických osob v důkazy prokázané výši dle § 24 odst. 1 ZDP.

Soud odmítá výtky žalobkyně, že správní orgány nevedly řádně důkazní řízení ve věci. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 24.4.1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95, v jehož právní větě je uvedeno, že: „*Ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Taková úprava důkazního břemene v daňovém řízení není v rozporu s ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ani s jinými ústavně zaručenými právy a svobodami.*“ Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat, tj. břemeno tvrzení, ale též povinnost toto své tvrzení doložit, tj. břemeno důkazní. Pokud žalobkyně namítá, že nebylo v jejích silách doložit soukromé telefonní hovory, a proto sporuje v řízení stanovenou částku 30%, soud poukazuje na zprávu o daňové kontrole, v níž bylo uvedeno, že se na této výši žalobkyně se správcem daně dohodli. Jak již uvedeno výše na žalobkyni leží důkazní břemeno k prokázání výše soukromých hovorů, tudíž jeho neunesení jde k její tíži. Žalobkyně rovněž vytýká správním orgánům, že nevyžadovaly smlouvu o výstavbě či její doplňky. Ve světle výše uvedeného rozhodnutí Ústavního soudu je zřejmé, že žalobkyně měla sama, aniž by jí správní orgány vyzývaly, řádně předkládat veškeré potřebné dokumenty, které k uplatnění daní použila. Po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby za žalobkyni předjímalý a de facto spekovaly, jakými možnými doklady by mohla disponovat. K námitce o nedostatečné informovanosti žalobkyně o pochybnostech správních orgánů soud uvádí, že již ze zprávy o daňové kontrole bylo zřejmé, jaké nesrovnalosti byly správcem daně zjištěny, navíc za situace, kdy po celé odvolací řízení se žalovaný snažil žalobkyni přimět ke splnění důkazní povinnosti, se soudu tato námitka jeví jako ryze účelová.

Žalobkyně s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 15.12.1999 sp. zn. II. ÚS 31/99 tvrdila, že výroky žalobou napadených rozhodnutí neobsahují veškeré právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Ústavní soud konstatoval, že ve výroku rozhodnutí musí být tedy uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. V dané věci dodatečný platební výměr na DPH ve výroku odkazuje na § 46 odst. 7 ZSDP a zákon o DPH, dodatečný platební

výměr na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob ve výroku odkazuje na § 38n odst. 2 ZDP a § 46 odst. 7 ZSDP, stejně tak výroky v rozhodnutí žalovaného obsahují odkazy na § 114a násl. DR. Soud má za to, že veškeré výroky žalobou napadených rozhodnutí vyhovují v tomto ohledu nárokům kladeným na daňové rozhodnutí dle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP a i výše citovanému rozhodnutí Ústavního soudu. Navíc pokud by správní orgány měly vyčerpávajícím způsobem citovat ve výroku rozhodnutí veškerá jimi při rozhodování aplikovaná ustanovení zákonů, tak by dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2007 č.j. 2 Afs 141/2006 - 55: „*taková citace ztrácela svůj věcný význam, kterým je zajištění přezkoumatelnosti a srozumitelnosti rozhodnutí, neboť by byla citována podstatná část všech ustanovení daného zákona.*“

Žalobkyně nesouhlasila s procesním postupem správních orgánů, které jí po dvakráte, a to ve dnech 19.1.2010 do datové schránky žalobkyně a dne 2.2.2010 jejímu zástupci, doručovaly shodné podání - výzvu ze dne 18.1.2010 č.j. 2815/10/021932/202518. Žalovaný doručování vysvětlil tak, že nejprve výzvu omylem doručil přímo žalobkyni, ale jelikož tato byla v řízení zastoupena, doručil ji i jejímu zástupci. Soud se s vysvětlením žalovaného ztotožnil a nespátřuje v tomto procesním nedoplnění pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadených rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem definitivně zasaženo.

Dále žalobkyně uplatnila námitku nezákonnosti výzvy ze dne 18.1.2010 č.j. 2815/10/021932/202518 pro rozpor s § 2 odst. 1 a 2 ZSDP a prekluzí práva kontroly, neboť měla doložit účetní knihy, doklady, evidence za období let 2004 a 2005 atd. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně jako jeden z odvolacích důvodů uvedla, že správce daně nesprávně vycházel v nekontrolovaném období roku 2004 až 2005 z názoru, že realizovala pouze jednu zakázku. Přičemž toto tvrzení nikterak nedoložila. Proto se soudu jeví zcela logickým žalovaným zvolený procesní postup spočívající v zaslání výzvy ze dne 18.1.2010 dle § 48 odst. 6 ZSDP k doložení veškerých důkazních prostředků osvědčujících tato tvrzení. Jak správně uvedl ve vyjádření k žalobě žalovaný, v daném případě nedošlo k prekluzi práva kontroly za roky 2004 a 2005, neboť žádná daňová kontrola za roky 2004 a 2005 nebyla zahájena.

Vytkla žalovanému, že ve výzvě ze dne 8.4.2010 č.j. 46579/10/02132202518 neoprávněně správci daně uložil právo doplnit odvolací řízení a odstranit vady dle § 50 ZSDP. Podle § 50 odst. 3 věta čtvrtá ZSDP je odvolací orgán oprávněn v rámci odvolacího řízení výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty. Tudíž žalovaný byl oprávněn správci daně uložit, aby vyzval žalobkyni k doplnění tvrzení a důkazů v daňovém řízení tak, jak to bylo učiněno výzvou ze dne 8.4.2010 č.j. 46579/10/02132202518.

Namítala, že jí v řízení nebylo umožněno řádně nahlédnout do spisu. Je pravdou, že dne 4.8.2010 u žalovaného nemohla žalobkyně do spisu nahlédnout, jelikož nebyl k dispozici. Ale již následující den jí byla nabídnuta možnost nahlédnout přímo v jejím sídle, což odmítla. Řádně do spisu nahlédla dne 7.9.2010 a k průběhu úkonu nevznesla žádné námitky. Rozhodně z protokolu nevyplývá, že by žalobkyni nebyly nějaké listiny ze spisu zpřístupněny. Navíc pokud žalobkyně nesouhlasila s rozsahem, v jakém jí bylo do spisu umožněno nahlédnout, mohla se odvolat do patnácti dnů ode dne, kdy do spisu nahlížela dle § 23 odst. 4 ZSDP, což neučinila. Přestože žalovaný dne 4.8.2010 neumožnil žalobkyni využít práva nahlížení do spisu, své jednání napravil dne 7.9.2010. Proto soud v tomto jednání nespátřuje pochybení

takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadených rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem definitivně zasaženo.

Žalobkyně tvrdila, že nemohla vyhovět výzvě ze dne 22.12.2010 č.j. 7245/10-1300-20494, neboť jí byla doručena dne 25.1.2011, tj. za účinnosti DŘ. Soud shodně se žalovaným zastává názor, že s ohledem na přechodné ustanovení § 264 odst. 2 DŘ byly zachovány účinky této výzvy. Když podle § 264 odst. 2 věta první DŘ právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona.

Dále žalobkyně poukázala na nesrovnalosti s doručováním elektronickou formou.

Podle § 71 odst. 1, 3 DŘ podání lze učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou, která je opatřena uznávaným elektronickým podpisem, nebo která je odeslána prostřednictvím datové schránky. Účinky podání má rovněž úkon učiněný vůči správci daně za použití datové zprávy bez uznávaného elektronického podpisu nebo za použití jiných přenosových technik, které je správce daně způsobilý přijmout, pokud je toto podání do 5 dnů ode dne, kdy došlo správci daně, potvrzeno nebo opakováno způsobem uvedeným v odstavci 1; tuto lhůtu nelze prodloužit ani navrátit v předešlý stav.

A podle § 73 odst. 1, 2 DŘ podání se činí u příslušného správce daně. Podání, které je učiněno prostřednictvím datové zprávy s využitím dálkového přístupu, se přijímá na technickém zařízení správce daně nebo prostřednictvím datové schránky správce daně.

Žalobkyně konkrétně namítala, že žalovaný nesprávně nepřijal její elektronické podání ze dne 2.5.2011. Soud z výpisu z emailové schránky žalovaného zjistil, že podání bylo zasláno mailovou poštou z adresy X na podatelnu žalovaného dne 2.5.2011. Emailová podatelna žalovaného však nebyla vybavena aplikací ke čtení uznávaných elektronických podpisů, z důvodu existence společného technického zařízení správců daně, resp. elektronické podatelny, což bylo veřejnosti oznámeno na úřední desce žalovaného. Proto bylo zapotřebí, aby svá podání zástupce žalobkyně dle § 71 odst. 3 DŘ potvrdil či opakoval do 5 dnů ode dne jeho doručení, což neučinil. Navíc soud poznamenává, že stížnost zástupce žalobce na vyhodnocení doručení jeho elektronického podání byla jak žalovaným, tak GŘR posouzena jako nedůvodná.

Soud v dané věci dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s § 2 ZSDP, § 5 a násl. DŘ, zákonem o elektronickém podpisu, jejichž porušení v obecné rovině namítala žalobkyně. Taktéž žalovaný řádně vycházel z výše uvedené judikatury soudů.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková